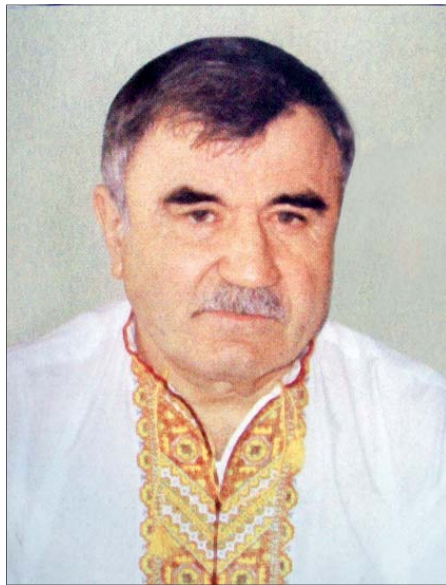

“Вишневі обрії” Івана Війтенка

Зустрічі з Іваном Війтенком, пенсіонером-залізничником, автором п'яти поетичних збірок, лауреатом премії імені Тараса Мельничука, членом Національної спілки журналістів України, завжди бажані і корисні. З ним є про що поговорити, а розмовляючи, почерпнути життєвого досвіду, простої щирості та творчого погляду на світ. Нині наша розмова про здобутки року, про п'яту поетичну збірку “Вишневі обрії”, про цінності, невідкладні часові, та багато інших цікавих речей.

– Мене вже не раз про це запитували. Кажуть, що можна було обрати якусь оригінальнішу назву, але я не хотів. Поезії у мене прості й традиційні, і назва збірки доволі традиційна. Думаю, що вірші від цього гіршими не стали. У них моє бачення і відчуття природи, краєвидів, життя... А образ вишні для українця, як сакури для японця – символ відродження душі, пробудження природи, невмирущості краси і основних цінностей. Власне такий образ і такий настрій я хотів передати. І ніякого авангарду, бо це – не моє.

– Кажуть, що творчі люди невпинно пізнають світ. Наскільки це правда стосовно вас?

– Зараз я не стільки пізнаю світ, скільки філософськи осмислюю, роздумую над життям, переосмислюю прожиті. Відображаю це у віршах. Намагаюся наштовхнути на певні роздуми інших. Адже людям так важливо зрозуміти, що душа сягає вище від будь-якого храму і значить більше за сотворене людиною. Себе треба відкривати для інших, а не відмежовуватись від усіх. Колись люди були відкритіші до спілкування, до співпереживання, а тепер чомусь все інакше. Це не так давно, якщо в клубі у селі відбувався якийсь захід, місць у залі не вистачало на всіх, а нині у залі купка людей сидить, а решті це, виходить, не цікаво? Люди чомусь зачинились у своєму світі і не вилазять зі своїх нір, телевизор замінив усе... А що там дивитись? Страхіття і несмак?! Хіба це те, на що варто витратити життя?!

– В одному з ваших віршів сказано: “Коли збагнеш суть бруньки і трави, що суголося з світом – павутина...” Що вдалося у цьому контексті збагнути вам?

– Взаємодію цілого світу. Збагнути і шанувати. Це таке відчуття життя, як у віршах Антонича. Взаємопроникнення всього у все. Відчуваю це, коли зранку босоніж іду росяною травою. А тим часом мій син Василь, який теж деякий час працював на залізниці, а зараз очолює одне з підприємств газодобування і постачання, також босоніж сільською дорогою іде до мене по свіже, ще тепле молоко. Усе це так просто і природно, гармонійно і проходить прями́сінько в душу.

– Ви пишете: “Шукаю себе в минулім”. Навіщо й куди ведуть ці пошуки?

– У дитинство, до приємних моментів. Від цього не треба відриватись, у цьому

треба жити, продовжувати давні традиції. Там багато відповідей на життєві запитання. Хтось іде з села і ніколи не тужить за ним. А я щоразу поспішаю на батьківське обійстя, на сінокіс, на старі паркани до школи. Це додає мені сил, енергії. І розумію, що без цього пропаду.

– Вам вдається гарно вплітати у вірші діалектні слова. Яка ваша думка про таке явище в літературі?

– О, діалектизм обов'язково мають жити в літературі, бо то – жива мова людей краю. Багато чудових творів сучасних письменників рясніють діалектизмами. Це створює в них і певну атмосферу, і своєрідно забарвлює, додає живості. Пригадую книгу Василя Шкурмана “Ади жию”. Гарно написано, глибоко, інакше це було б не те.

– Який найдивніший випадок навіяв вам вірші?

– Давно було. Я тоді після закінчення Львівського залізничного технікуму тільки розпочав працювати в Івано-Франківській дистанції сигналізації і зв'язку, разом із досвідченими спеціалістами-зв'язківцями брав участь у пуско-налагоджувальних роботах із введення в дію електричної централізації станцій Зімір і Кваси. Природа цієї частини Закарпаття неповторна. Високі гори, стрункі смереки, бурхливі потоки, цілющі мінеральні джерела, а ще чудові, як сама природа, люди. Був би художником, то малював би ескізи, а так Бог велів писати. Особливо мені вдавсь і запам'ятався вірш про курортне містечко Ясеня. Перелив слів “Я синя – Ясиня” створив чудову гаму пісенного віршосполучення. Записую все, що навіює вітер, що нашумлять смереки... Щось із того буде віршем, щось треба буде ще опрацювати. Але занотувати треба все, бо за годину-дві вже важко буде докладно згадати. Інколи варто записати навіть слово, яке спало на думку. Усе, що бачу довкола, навіює мені вірші.

– Що в творчих планах?

– Писати. Опрацювати написане. Можливо, зроблю збірку вибраних поезій. Маю охоту видати збірку віршів для дітей. Поки що роздумую над цим. Не можу сказати, коли саме вийде наступна збірка і якою вона буде. Час покаже.

– Тож бажаємо успіхів і натхнення!

Ольга ПАДКОВСЬКА

– Іване Дмитровичу, кажуть, що побут з'їдає рими. Як вам вдається спростувати цю думку?

– Щодня я прокидаюсь о четвертій ранку і пишу. За натхненням не треба ходити далеко. Я мешкаю в селі, бачу природу зблизка, і коли працюю, то поетичні образи чи ідеї для віршів приходять самі. Шукаю їх в тому, що мене оточує. Намагаюся щодня написати бодай кілька рядків, як це радять мені досвідчені майстри слова, наприклад, поетеса і журналістка Галина Турелик. Загалом багато черпаю зі спілкування з письменниками, з їхніх порад, виступів, із прочитання їхніх творів.

За натурою я не самотник, тому йду в люди. Різноманітні мистецькі заходи, живий контакт з аудиторією також додають натхнення, піднесення, з якого потім народжуються вірші. От хоча б літературно-музичний фестиваль “Циганський горб” у селі Ліски. Це і багаті враження, і спілкування з поважними письменниками та шанувальниками поезії, і, безумовно, збагачення творчим досвідом.

Щоби побут не з'їв рими, над ними треба працювати, не полишаючи їх ні на день. Тренувати перо, увагу, яву і читати.

– Щось конкретне чи взагалі?

– У кожній книзі можна знайти щось корисне для себе. Якщо я пишу вірші, то мені треба бути обізнаним у цій сфері, знати, що і як пишуть поети. Разом із тим варто звернути увагу на відгуки літературних критиків. У цьому сенсі мене зацікавила книга Євгена Барана “Тиша запитань”, яка містить глибокий огляд сучасної поезії та прози, виданої нещодавно. Цікава для мене й есеїстика цього автора.

– У вашій останній збірці багато образів, пов'язаних із залізницею, хоча ви вже на пенсії. Професія залишила такий глибокий слід у душі?

– Так. Це, як кажуть, залишається і в крові, і в тілі на все життя. Мене досі цікавить доля галузі та дистанції, у якій працював. Не втрачаю зв'язків із колективом. Мені телефонують: інколи за порадою, а часом просто так. З вікна моєї хати видно колії, які не раз підказують мені нові образи. Знайомі машиністи вітають мене помахом руки навіть здалеку, а знайомі залізничники на вокзалі розповідають про робочі будні. Поділяю з ними їхні радощі й тривоги.

– У 2010 році ви стали лауреатом літературної премії імені Тараса Мельничука. Статус зобов'язує. Як минув рік особливих зобов'язань?

– Треба було підтвердити премію подальшою творчістю. Мені це вдалося – видав ще одну збірку, яка заслужила схвальні відгуки не лише у читачів, а й у професіоналів. Для мене це – висока оцінка, а водночас і доказ, що той віршопад, який привів мене до премії, не був випадковим.

Підбірку моїх віршів опублікували у літературному журналі “Дзвін”. Досі отримую багато гарних відгуків про неї. Часто запитують про книги, розкуповують їх. Приємно, що я не розчарував ані читачів, ані тих, хто присуджував мені премію.

– Чому нову збірку ви назвали “Вишневі обрії”?

Тільки для своїх

Кредити готівкою на будь-які цілі

Шановні співробітники Львівської залізної догоги!

ВТБ пропонує скористатися пропозицією, яку ми підготували спеціально для вас – це кредит на будь-які цілі. Щоб ви не планували: покупку пральної машини, телевізора або холодильника, відпустку або ремонт – ми з радістю допоможемо вам!

Адже тільки для вас ми надаємо споживчі кредити за особливими умовами: ви автоматично отримуєте знижку 5% від стандартної ставки за кредитом. При цьому вам не потрібен ані поручитель, ані застава для того, щоб оформити кредит. Заяву на отримання кредиту ви можете заповнити безпосередньо на території вашої організації за попередньою домовленістю про зустріч з вашими персональними банкірами.

Умови надання кредиту:

- Сума – від 5 000 до **50 000** грн.
- Без застави та поруки
- Погашення кредиту рівними частинами
- Строк – від 3 до 36 місяців
- Щомісячна комісія – 0%
- Можливість отримання знижки 2% за умови придбання пакетів послуг

Приблизний розрахунок платежів*

Сума кредиту**, грн.	Щомісячний платіж, грн.		
	12 місяців	24 місяці	36 місяців
5 000	485	277	210
10 000	970	554	419
20 000	1940	1108	838

* умови дійсні станом на 12.03.2012

** сума одноразової комісії включена до суми кредиту

Необхідні документи: паспорт, довідка про присвоєння ідентифікаційного коду, довідка про доходи з місця роботи за останні 6 місяців.

м. Львів, вул. Стрийська, б. 33, тел.: (032) 232-30-02, Ліля – (097) 564-71-46, Оля – (067) 366-85-64
м. Тернопіль, вул. Б. Хмельницького, б. 11а, тел.: (0352) 47-63-17, Христина – (050) 437-38-50, Наталія – (050) 437-38-52
м. Чернівці, пр. Незалежності, б. 111, тел.: (0372) 55-87-88, Денис – (050) 658-75-50, Іван – (050) 153-09-14
м. Луцьк, вул. Шопена, б. 1, тел.: (0332) 28-10-01, Тарас – (066) 664-27-77, Володимир – (066) 092-49-99
м. Рівне, вул. Київська, б. 4, тел.: (0362) 64-98-65, Максим – (066) 652-78-55, Роман – (096) 935-90-55
м. Івано-Франківськ, вул. Новгородська, б. 39, тел.: (0342) 52-58-82, Олександр – (096) 133-59-26, Наталя – (050) 338-22-64
м. Ужгород, вул. Минайська, б. 14б, тел.: (0312) 64-90-70, Дмитро – (050) 140-95-98, Клара – (050) 678-66-05

ВТБ

ПАТ «ВТБ Банк». Ліцензія НБУ № 79 від 05.10.2011. Всі види банківських послуг